

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20Co/111/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114200800
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8114200800.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a sudcov JUDr. Petra Straku a JUDr. Antónie Kandravej v právnej veci žalobcu: R. X., nar. XX.X.XXXX, bytom R., J. XX, zastúpený JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom vo Svidníku, ul. Sovietskych hrdinov 163/66 proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 20, Bratislava, IČO: 35792752, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky a vydanie bezdôvodného obohatenia a prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 11C 6/2014-73 zo dňa 11.4.2014 jednohlasne takto

rozhodol:

I. **P o t v r d z u j e** sa rozsudok so spresnením neprijateľnej zmluvnej podmienky: Predmetom tejto dohody o poskytnutí služby je záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splátok úveru vo výške 55,90 Eur a b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 29,04 Eur v prípade, ak bude dlžníkovi revolving poskytnutý. Odplatu je veriteľ oprávnený na základe vlastného uváženia jednostranne znížiť, k čomu dlžník udeľuje veriteľovi svoj súhlas. Veriteľ je povinný písomne oznámiť dlžníkovi stanovenú zníženú výšku odplaty, pričom písomné oznámenie bude tvoriť prílohy tejto dohody o poskytnutí služby.

II. Žalovaný je **p o v i n n ý** nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania vo výške 315,13 Eur na účet JUDr. Igora Šafranka v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvého stupňa“) určil, že poplatok 55,90 Eur za službu spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Ďalej vyslovil, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 209,30 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a je tiež povinný nahradiť mu trovy konania vo výške 478,98 Eur na účet jeho právneho zástupcu v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť súdny poplatok zo žaloby vo výške 116 Eur na účet Okresného súdu v Prešove v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Rozhodnutie odôvodnil cit.: „Podľa názoru súdu v zmluve o spotrebiteľskom úvere musia byť rozlíšené splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, teda nepostačuje ak je uvedená len suma predstavujúca súhrn splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Uvedený nedostatok spôsobuje následok vyplývajúci z § 11 ods. 1 citovaného zákona spočívajúci v tom, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.“

Zároveň však a toto posúdenie má prednosť, súd vyhodnocoval platnosť dohody o úrokoch ako časti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a to s poukazom na § 39 OZ a § 3 ods. 1 OZ. Dohodnutý úrok totiž predstavoval 70,04% p.a. Súdny už vo viacerých rozhodnutiach sa zaoberali platnosťou dohody o úrokoch práve s ohľadom na korektív zakotvený v § 3 ods. 1 OZ, podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Najvyšší súd SR v rozsudku 5Cdo 26/11 zo dňa 26.4.2012 uviedol: „Nepriemeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovanými bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek“. Najvyšší súd poukázal na to, že dlžník uzatvára zmluvu o peňažnej pôžičke práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi nepriemerané až úžernícke úroky. V spomínanom prípade išlo o dve zmluvy o pôžičkách, pri ktorých úroky presahovali takmer 4 až 5,5násobne obvyklú úrokovú mieru v bankách.

Pri úverovej zmluve, ktorá je predmetom tohto sporu bol dohodnutý úrok 70,04%, pričom z internetovej stránky NBS súd zistil, že pri spotrebiteľských úveroch v júli 2011 s dobou splatnosti od 1 do 5 rokov bola priemerná úroková sadzba 15,17% p.a., teda takmer päťnásobne nižšia ako v spornej zmluve. Nepochybne ide o úžernícky úrok, ktorý je potrebné považovať za neplatný. V tejto súvislosti možno poukázať aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove 3Co 151/2013 zo dňa 25.9.2013, ktorý konštatoval, že vzhľadom na vyššiu mieru rizika pri poskytovaní úveru nebankovými subjektmi sa dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie viac ako 100% proti priemeru bánk. K podobnému záveru dospel Krajský súd v Prešove aj v rozsudku 16Co 71/2011 zo dňa 8.12.2011, ktorý zdôraznil, že je neakceptovateľné porovnávať ceny úverov so subjektmi, ktoré ich dojednávajú v spoločensky nežiaducim rozsahu. Nepochybne teda dohoda o úrokoch v predmetnej úverovej zmluve je neplatná pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 OZ. Žalobca má preto žalovanému vrátiť len to, čo od neho reálne dostal, teda sumu 334,10 Eur a keďže žalovanému zaplatil až 543,40 Eur, na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu podľa § 451 a násl. OZ vo výške 209,30 Eur.“

Tiež rozhodnutie odôvodnil cit.: „Podľa názoru súdu nie žalobca, ale žalovaný nepochopil inštitút neprijateľnej zmluvnej podmienky a absolútne ignoruje princíp ochrany práv spotrebiteľa. Vyplýva to z jeho pokusu o obhájenie spornej dohody a vysvetlenie „výhod“ pre dlžníka vyplývajúcich z tejto dohody. Snaží obhájiť niečo čo obhájiteľné nielen z právneho hľadiska, ale ani morálneho posúdenia nemôže byť. Žalovaný totiž žalobcovi strhol z úveru sumu 55,40 Eur ako poplatok za to, že ak by snáď niekedy v budúcnosti žiadal o odklad splátok, aj to až pri splnení ďalších podmienok (stanovenej doby práceneschopnosti alebo skončenie pracovného pomeru) povolí mu odklad, ale maximálne troch splátok a to všetko za poplatok 55,40 Eur pri úvere 390 Eur. Ide o hrubú nerovnováhu práv a povinností účastníkov spornej dohody v neprospech spotrebiteľa. Nie je možné vylúčiť súdnu kontrolu tejto zmluvnej podmienky s tým, že sa týka ceny. Posudzuje sa nie cena - jej výška, ale celá táto dohoda, ktorá spočíva v tom, že spotrebiteľ má platiť za niečo, čo mu nie je dodané. Celá dohoda sa teda posudzuje komplexne, teda nie len výška stanoveného poplatku, ktorý však nepochybne vzhľadom na to, že predstavuje 14% poskytnutého úveru len potvrdzuje záver o neprijateľnosti celej tejto zmluvnej podmienky.

Zo súdnej kontroly by bola vylúčená sporná dohoda, ak by bola individuálne dojednaná. Tento názor je však spochybnený už tým, že ide o formulárovú dohodu. Navyše z výpovede žalobcu, ktorej súd nemal dôvod neveriť, pretože je tiež dôkazným prostriedkom, nepochybne vyplýva, že v čase, keď ju žalobca podpisoval, žiadna suma poplatku v nej uvedená nebola. Táto skutočnosť logicky vyplýva z faktu, že v čase podpísania formulára o zmluve žalobcom sa nevedelo v akej výške bude úver schválený. Sporný poplatok nepredstavuje celé číslo, nepochybne ide o určité percento z poskytnutého úveru, takže poplatok musel byť do zmluvy dopísaný až po schválení úveru a teda rozhodne nemohol byť odsúhlasený žalobcom. Súd preto dospel k záveru, že sporná zmluvná podmienka nebola individuálne dojednaná. Súd zdôrazňuje, že platí prezumpcia práve o tom, že neprijateľná zmluvná podmienka nebola individuálne dojednaná ako to vyplýva z § 53 ods. 3 OZ. Dôkazné bremeno o opaku je na žalovanom,

ktorý však toto dôkazné bremeno neunesol. Súd preto považoval za dôvodné vyhovieť aj tejto časti žaloby.“

O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. V odvolaní uviedol, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je nepreskúmateľné. Súd prvého stupňa nesprávne vyložil termín neprijateľná podmienka. Nesprávne súd vyložil i plynutie subjektívnej premlčacej doby. Mal za to, že zmluva uzavretá medzi účastníkmi konania obsahuje výšku splátky, termín jej splatnosti ako aj počet splátok. Namietal odňatie možnosti konať pred súdom. Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobu zamietne, alternatívne aby zrušil rozsudok a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca navrhujúc rozsudok potvrdiť a uplatnil si trovy odvolacieho konania.

Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa zásad upravených v ust. § 212 O.s.p., vo veci nariadil pojednávanie podľa § 214 O.s.p. a zistil, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom prvostupňového súdu vo vzťahu k neprijateľnosti zmluvnej podmienky a na potvrdenie správnosti záveru, keďže nevidí dôvod na odklon od právneho záveru vyjadrenom v rozhodnutí Krajského súdu v Prešove v obdobnej právnej veci samotného žalovaného sp. zn. 20Co 99/2014, poznamenáva.

Odvolací súd pripomína body 25-29 rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-168/05 Mostaza Claro cit.: „Systém ochrany zavedený smernicou vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k prístúpeniu na podmienky pripravené vopred predajcom alebo dodávateľom bez toho, aby mohol vplývať na ich obsah (rozsudok z 27. júna 2000, Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, C-240/98 až C-244/98, Zb. s. I-4941, bod 25).

Tento nerovný stav medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom môže byť kompenzovaný iba pozitívnym zásahom, vonkajším vo vzťahu k samotným účastníkom zmluvy (rozsudok Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, už citovaný, bod 27).

Na základe týchto zásad Súdny dvor rozhodol, že možnosť súdu skúmať ex offio nekalú povahu podmienky predstavuje prostriedok vhodný zároveň na dosiahnutie výsledku stanoveného v článku 6 smernice, teda zabránenie tomu, aby jednotlivý spotrebiteľ nebol viazaný nekalou podmienkou, a na prispenie k splneniu cieľa stanoveného v jej článku 7, pretože takéto preskúmanie môže mať odradzujúci účinok prispievajúci k ukončeniu používania nekalých podmienok v zmluvách uzavretých so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov (rozsudky Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, už citovaný, bod 28,

ako aj z 21. novembra 2002, Cofidis, C-473/00, Zb. s. I-10875, bod 32).

Táto možnosť priznaná súdu bola posúdená ako nevyhnutná pre to, aby bola pre spotrebiteľa zabezpečená účinná ochrana, najmä s ohľadom na nezanedbateľné nebezpečenstvo toho, že tento spotrebiteľ o svojich právach nevie, alebo má ťažkosti s ich uplatnením (rozsudky Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, už citovaný, bod 26, ako aj Cofidis, už citovaný, bod 33).

Ochrana, ktorú smernica priznáva spotrebiteľom, sa tak vzťahuje na prípady, v ktorých sa spotrebiteľ, ktorý s predajcom alebo dodávateľom uzavrel zmluvu obsahujúcu nekalú podmienku, zdrží namietania nekalej povahy tejto podmienky z dôvodu, že buď o svojich právach nevie, alebo preto, že je odradený od ich uplatňovania z dôvodov nákladov, ktoré by malo za následok súdne konanie (rozsudok Cofidis, už citovaný, bod 34).“

Krajský súd v Prešove vo veci 18Co/109/2011 konštatoval, že cit. „neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podmienka, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa, ako slabšej zmluvnej strany, hrubú nerovnováhu. Znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky napĺňa nielen podmienka, ktorá je neprimeraná (napr. neprimeraná sankcia za porušenie záväzku spotrebiteľa), ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s „ratio legis“ zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná (napr. úroky z omeškania nad limit podľa nar. vl. 87/1995 Z.z.). Za neprijateľnú považuje odvolací súd aj zmluvnú podmienku, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia spomínaná najčastejšie v súvislosti s poplatkami v spotrebiteľských úverových vzťahoch).“

Neprijateľné podmienky nie sú taxatívne vypočítané a súdna prax ich môže judikovať so zreteľom na skutkové a právne okolnosti prípadu. Súdny členský štát môžu judikovať, ktoré zmluvné podmienky sú nekalé (porov. C 237/02, Freiburger Kommunalbauten cit. „Vnútroštátnemu súdu prislúcha určiť, či zmluvná podmienka, ako je tá, ktorá je predmetom sporu vo veci samej, spĺňa kritériá požadované na to, aby ju bolo možné kvalifikovať v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 93/13 ako nekalú.“

Zmluvné dojednanie nie je formulované tak, že ak spotrebiteľ skutočne chce odklad splátok, môže si ju aktivovať (prípadne vykonať úkon, ktorý by bolo možné považovať za súhlas s jej využívaním za poplatok), ale je formulovaná tak, že službu napriek tomu, že ju spotrebiteľ ešte nepotrebuje a zjavne ani nechce, zaplatí poplatok vo výške 55,90 Eur, t.j. poplatok vo výške zodpovedajúcej cca 14%-ám poskytnutého úveru (390 Eur). Mesačná splátka je vo výške 20,90 Eur. Za odklad troch splátok, t.j. splátok vo výške 62,70 Eur, spotrebiteľ by mal podľa dojednania vopred, t.j. už pri uzavretí zmluvy, uhradiť poplatok vo výške prevyšujúcej samotného súčtu odložených splátok. Hrubá nerovnováha v právach a povinnostiach je preto nepochybná.

V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že v zmysle citovaného ustanovenia § 54 ods. 2 O.s.p. v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší, ako aj na nemeckú názorovú líniu týkajúcu sa výkladu zmluvných dojednaní v spotrebiteľských zmluvách (s ktorou sa stotožňuje). Vrchný krajský súd v Brandenbursku (Brandenburgisches Oberlandesgericht) v rozhodnutí z 21.06.2006 č. k. 7 U 17/06 konštatoval, že „Pri skúmaní neprijateľnej povahy zmluvných podmienok súd v súlade s rozhodovacou líniou Spolkového súdneho dvora (BGH) potvrdil, že je potrebné vychádzať z najneprijateľnejšieho výkladu, aký pri posudzovaných zmluvných podmienkach vôbec prichádza do úvahy“. Pri aplikácii teórie najnepriaznivejšieho výkladu súd dospel k záveru, že zmluvná formulácia poplatku za odklad splátok je spôsobilá poškodiť spotrebiteľa.

Pokiaľ odvolateľ poukazuje na to, že cena plnenia nemôže byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou, odvolací súd poukazuje na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci Aziz C-415/11: „na účely určenia, či dôjde k nerovnováhe „napriek požiadavke dôvery [dobrej viery -neoficiálny preklad]“, treba preveriť, či predajca alebo dodávateľ, ktorí zaobchádzajú so spotrebiteľom čestne a rovnocenne, mohol rozumne očakávať, že by tento spotrebiteľ súhlasil s dotknutou podmienkou po individuálnom dojednaní.

Článok 3 ods. 3 smernice sa má vykladať v tom zmysle, že príloha, na ktorú odkazuje toto ustanovenie, obsahuje len orientačný a nevyčerpávajúci zoznam podmienok, ktoré možno považovať za nekalé.“

Rovnako tak rozsudok Súdneho dvora Európskeho súdu vo veci Caja de Ahorros C-484/08 cit: „Článok 4 ods. 2 a článok 8 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa musia vykladať v tom zmysle, že nebránia takej vnútroštátnej právnej úprave, akou je

právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá umožňuje súdne preskúmanie nekalej povahy zmluvných podmienok týkajúcich sa definície hlavného predmetu zmluvy alebo primeranosti medzi cenou a odmenou na jednej strane a službami či tovarmi poskytnutými v protihodnote na strane druhej, aj keď sú tieto podmienky formulované jasne a zrozumiteľne.

Článok 2 ES, článok 3 ods. 1 písm. g) ES a článok 4 ods. 1 ES nebránia takému výkladu článku 4 ods. 2 a článku 8 smernice 93/13, podľa ktorého členské štáty môžu prijať vnútroštátnu právnu úpravu umožňujúcu súdne preskúmanie nekalej povahy zmluvných podmienok týkajúcich sa definície hlavného predmetu zmluvy alebo primeranosti medzi cenou a odmenou na jednej strane a službami či tovarmi poskytnutými v protihodnote na strane druhej, aj keď sú tieto podmienky formulované jasne a zrozumiteľne.“ S poukazom na uvedené nie je ani v tomto smere odvolacia námietka dôvodná.

Žalobca v odvolaní obhajoval úroky za poskytnutý úver s poukazom, že nie sú v rozpore s dobrými mravmi poukazujúc na maximálnu výšku odplaty za spotrebiteľské úvery. Odvolací súd sa stotožňuje s prvostupňovým súdom, že úroky 70,04 % ročne sú neprimerane vysoké odporujúce dobrým mravom (porov. NS ČR vo veci 21Cdo 1484/2004 alebo NS SR vo veci 5Cdo 26/2011).

Odvolací súd prisvedčuje konštatovaniu prvostupňového súdu, že dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 OZ, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný.

Správne prvostupňový súd poukázal na konštantnú judikatúru a uviedol, že hoci maximálna výška úrokov (ako odplaty za užívanie požičanej finančnej čiastky) pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. O takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (porov. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.7.2009).

V danom prípade sa prvostupňový súd správne zaoberal výškou úroku z úveru, ktorú činí 70,04 % ročne a porovnával ju s úrokmi poskytovanými peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy.

Z internetovej stránky Národnej banky Slovenska prvostupňový súd preveril úrokové miery podobných úverov v bankách a zistil, že pri spotrebiteľskom úvere so splatnosťou nad 1 rok do 5 rokov v júli 2011 bežný úrok predstavoval 15,17 % p.a. Z toho je zrejmé, že žalovaným požadovaný úrok v danom prípade bol 4,6 -násobne vyšší ako úrok, za ktorý za obdobných podmienok banky úver poskytovali.

Odvolací súd považuje za rozporné s dobrými mravmi, ak sa poskytne spotrebiteľovi úver za cenu prevyšujúcu o 350% priemernú cenu porovnateľných úverov poskytovaných bankami. Žalovaným požadovaný úrok z úveru ročne 70,04% spôsobil značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach účastníkov tejto úverovej zmluvy, pretože bolo súdom v rámci skutkového stavu preukázané a zistené, že priemerné v tomto období boli úroky vo výške 12,87 % ročne.

Úrok z úveru vo výške odporujúcej dobrým mravom, s ktorým zákon spája absolútnu neplatnosť (§ 39 OZ), nemožno obhajovať ani princípom zmluvnej slobody. Zmluvná sloboda účastníkov právneho vzťahu nie je neobmedzená a nesmie vybočiť z určitých aj právom akceptovateľných hraníc. Jednou z týchto hraníc je i súdom prvého stupňa správne aplikovaný inštitút dobrých mravov (porov. 1MCdo 1/2009, 21Cdo 1484/2004 /ČR/).

Zmluvné podmienky v predmetnej veci prvostupňový súd správne, pokiaľ ide o úrok z úveru, vyhodnotil ako odporujúce dobrým mravom, a odvolaciemu súdu neprináleží ich upravovať tak, aby zodpovedali zákonnej požiadavke súladu s dobrými mravmi (rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-618/10 Banco Español). Odvolací súd na margo veci poznamenáva, že súdy sa značne kriticky vyjadrili už aj k nižším úrokovým sadzbám (5Cdo 26/2011 (48%), 1MCdo 1/09 (60%), Krajský súd v Prešove vo veci

3Co 67/2008 (25%). Nemecký BGH v rozsudku z 13. 3. 1990 AZ XI ZR 252/89 vyhlásil úver s rozdielom o 12% percentuálnych bodov oproti priemeru na trhu pre obdobný úver za nemravný a žalobu zamietol pre rozpor plnenia s dobrými mravmi (civilnoprávna úžera). Švajčiarsky spolkový súd znížil v roku 1967 rozhodnutím z 1. 4. 1967 úrokovú sadzbu v prípadoch úverov pre spotrebiteľov z 26% na 18% a sadzbu 26% vyhlásil za odporujúcu dobrým mravom.

Pokiaľ žalobca plnil úroky odporujúce dobrým mravom, nepochybne v súlade s vyššie uvedeným ide o plnenie z neplatného právneho úkonu. Na strane žalovaného preto došlo k bezdôvodnému obohateniu, ktoré musí vrátiť (§§ 451 ods. 2, 457 OZ).

Odvolačný súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením súdu prvého stupňa, pokiaľ ide o otázku posúdenie plynutia dvojročnej premlčacej doby. Nad rámec uvedeného odôvodnenia o včasnosti podania žaloby poukazuje aj na to, že kým rešpektovanie tohto princípu v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa (poskytovateľa, podnikateľa) treba vyžadovať v najvyššej možnej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov reality praktického života, a teda aj zdravému rozumu, odporuje požiadavka na podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov (akým je v danej veci zákon o bankách) zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti, mu nemôže byť na ujmu. (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 16. januára 2013, sp. zn. 6MCdo 9/2012).

Skutočnosť, že k bezdôvodnému obohateniu došlo sa naozaj mohol dozvedieť až v novembri 2013 a ani odvolací súd tvrdené skutočnosť nespochybňuje, keďže žalovaný tento záver žiadnymi relevantnými námietkami nerozporoval.

Prvostupňový súd rozhodnutie riadne a presvedčivo odôvodnil. Jasne a zrozumiteľne dal odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov na náhradu škody a obranou proti takému uplatneniu (porov. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 383/06, II. ÚS 85/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 115/03). Ani v tomto smere neboli odvolacie námietky žalovaného dôvodné.

Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok ako vecne správny so spresneným znením neprijateľnej zmluvnej podmienky (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.).

Žalobca bol v odvolacom konaní úspešný a tomu zodpovedá aj výrok o náhrade trov odvolacieho konania postupom podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. Žalobcovi vznikli trovy odvolacieho konania za vyjadrenie k odvolaniu vo výške 68,51 Eur a režijný paušál vo výške 8,04 Eur, účasť na pojednávaní vo výške 72,93 Eur a režijný paušál vo výške 8,39 Eur, cestovné (Y. - R. - Y.) vo výške 34,84 Eur a náhrada za stratu času za 5 začatých polhodín á 13,98 Eur (69,90 Eur), vrátane 20% DPH, spolu vo výške 315,13 Eur. Žalobca zaplatiť žalovanému trovy odvolacieho konania vo výške 315,13 Eur na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Igora Šafranka v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.